

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 990/2019
25.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је је заједнички пуномоћник Иван Иванковић, адвокат из ..., против туженог ЈП ЕПС Београд – Огранак РБ „Колубара“ Лазаревац, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2236/2018 од 03.09.2018. године, у седници одржаној 25.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2236/2018 од 03.09.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2236/2018 од 03.09.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 1791/14 од 25.04.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу АА, за период од септембра 2011. године до септембра 2014. године, на име мање исплаћене увећане, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом на сваки месечни износ наведеног периода од доспелости (износи и датуми доспећа одређени у изреци), као и да за тужиоца на досуђене износе уплати надлежном Републичком фонду за ПИО запослених доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање; док је од досуђеног, па до траженог износа, са законском затезном каматом, тужбени захтев одбијен (износи и датуми доспећа одређени у изреци). Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу ББ, за период од септембра 2011. године до септембра 2014. године, на име мање исплаћене увећане, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом на сваки месечни износ наведеног периода од доспелости (износи и датуми доспећа одређени у изреци), као и да за тужиоца на досуђене износе уплати надлежном Републичком фонду за ПИО запослених доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање; док је од досуђеног, па до траженог износа, са законском затезном каматом, тужбени захтев одбијен (износи и датуми доспећа одређени у изреци). Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2236/2018 од 03.09.2018. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда (став први изреке). Одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију указујући на разлоге за примену члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку нису испуњени. У побијаној пресуди, у њеном одбијајућем делу, изражено је правно схватање да тужиоцима не припада право на увећану зараду по основу радног учинка, јер радни учинак не чини основну зараду нити је општим актом послодавца утврђен као саставни део основне зараде, а да је тужиоцима општим актом послодавца признат већи коефицијент за увећања зараде по основу тзв.нередовности од оног који је прописан Законом о раду. Уз ревизију нису приложене судске одлуке у којима је другачије одлучивано у предметима из истог чињеничног и правног основа, при чему правно схватање нижестепених судова не одступа од судске праксе и владајућег правног схватања израженог у одлукама ревизијског суда (пресуде Врховног касационог суда Рев 2 3715/2019, тако да не постоји потреба за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права. Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према одредби члана 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање.

Тужба је поднета 08.09.2014. године, а вредност предмета спора побијаног дела за тужиоца АА износи 7.311,76 динара, а за тужиоца ББ је 10.090,07 динара.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија у имовинскоправним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ о новчаном потраживању тужилаца, који у смислу члана 210. ЗПП нису јединствени супарничари, а које у односу на сваког од њих не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Туженом нису признати трошкови састава и таксе за одговор на ревизију јер нису били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП, па је одлучено као у трећем ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић